

Umět správně mluvit je základním požadavkem pro dobře zvládnuté základy herectví i moderování. O tuto stránku hereckého projevu od počátku existence VOŠH pečuje Marta Hrachovinová, která je rovněž vedoucí kabinetu hlasové výchovy. Kromě toho se aktivně podílí na organizaci festivalů spojených s poezií a soutěže v interpretaci melodramu, na nichž získávají první zkušenosti a také zakoušejí první úspěchy mnozí ze studentů školy.

Služebně jste nejstarší pamětníci počátků VOŠH. Proměnily se od té doby požadavky na koncepci učení?

Že by se jednalo o výrazné proměny ve výuce „mých“ předmětů, tedy hlasové výchovy a uměleckého přednesu, to se říci nedá. Ale všechno se mění: doba, studenti, pedagogové, potřeby, profesní nároky. Během těch třiceti let se škola ze Soukromé herecké školy stala renomovanou Vyšší odbornou školou hereckou se dvěma obory: Herectvím a moderováním a Herectvím s loutkou. Tím se liší od všech ostatních hereckých škol a v tom je její síla. Bohužel jelikož jsme vyšší odbornou školou, smíme mít jen tříleté studium. To je nevýhoda. Vše se musí stihnout velmi rychle.

Jste vedoucí kabinetu hlasové výchovy. V čem spočívá vaše práce?

Jsem vedoucí tzv. Hlasového modulu, mám tedy na starost veškerou výuku týkající se práce s hlasem. Patří sem hlasová výuka individuální, jevištní řeč, ortoepie, hudební a pěvecká příprava a umělecký přednes, který v prvním ročníku učím. Na starosti mám celkem čtrnáct pedagogů a snažím se být jakýmsi koordinátorem kvality pedagogického vedení jednotlivých předmětů. Chodím do hodin na hospitace, vidím všechny klauzury, abych měla srovnání, jak který pedagog studenty vede a jaké to má výsledky. A také usiluji o to, aby se předměty navzájem podporovaly a doplňovaly.

Kvalita mluveného slova je dnes poněkud podceňována. Daří se vám motivovat studenty, aby se této technické složce herectví věnovali?

V naší škole si hodně zakládáme na kvalitě hlasové průpravy. Zvláště teď, když máme nové divadlo, kde není tak dobrá akustika, protože bylo kdysi postaveno jako kino, a studenti si s tím musí umět poradit. Těžko na cvičišti, lehký na bojišti, že? Ta praxe v divadle je donutí, aby se hlasové přípravě dostatečně věnovali. Bohužel ve chvíli, kdy studenti odcházejí do praxe, kde je po nich požadován jistý civilismus, správné technické dovednosti ztrácejí. Nebo naopak, právě praxí si je utuží.

Od počátků svého působení na VOŠH se snažíte studenty kromě jiného zapojovat do účinkování ve školách, na eventech, ale také na soutěžních festivalech. Jsou úspěšní? A víte o někom, kdo se uměleckému přednesu nebo melodramu věnuje i po absolutoriu?

Ano, to je pravda. Tradicí je zakončení prvního ročníku – klasifikace uměleckého přednesu – v mateřských školách, kde každý student přednese pohádku. Vlastně je to vyprávění s inscenačními prvky – pohyb, prostor, slovo, akce. Mám vytipované školky, kde se na nás každým rokem moc těší. Ověřujeme si, že děti zvyklé na sledování internetu a televize jsou stále schopné přijímat narativní umění a baví je to.

Pak je to Mezinárodní soutěž Zdeňka Fibicha v interpretaci melodramů, která je velmi náročná, tříkolová. Je třeba nastudovat poměrně objemný repertoár od Fibicha až po současnost. Z naší školy jsem do soutěže pokaždé připravila aspoň jednu dvojici a vždy si odnesla některou z cen. Několikrát byly naše studentky – kupodivu to vždy byly dívky – vítězkami 1. ceny a pak se uplatňovaly i na koncertech Melodramfestu. Naposledy soutěž vyhrála naše studentka 3. ročníku Tereza Engelová a už několikrát vystoupila na koncertech, dokonce byla i Airopou ve Fibichově scénickém melodramu Smrt Hippodamie. Recenze ji velmi chválily. Mohla bych jmenovat další a další, zmíním aspoň naši dávnou absolventku Ditu Hořínkovou, která se ujala mnohých velmi náročných melodramatických rolí. Loni si i ostatní studenti tehdy druhého ročníku užili melodram Ilji Hurníka Příběhy jedné kapely, který měl premiéru v rámci loňského Melodramfestu a úspěšnou reprízu na jubilejních 60. Poděbradských dnech poezie.

No, a samozřejmě jsou to právě Poděbradské dny poezie, česko-slovenský festival interpretace poezie a prózy, který organizuji jako předsedkyně pořádajícího spolku Slovo a hlas každoročně na jaře v areálu poděbradského zámku. Tam jezdí naši studenti zahrát pohádku – nejčastěji to byl Kocourek Modroočko. I letos s ním měli druháci v režii Mirka Dvořáka a Květy Plachetkové velký úspěch u dětí i dospělých.

Pak je tu pravidelný cyklus Vizitky – poetické pořady hereckých škol, kam se hrnou všechny herecké školy z Čech, Moravy i Slovenska. Inscenace posuzuje laická porota, která vybírá nejlepší Vizitku. V minulosti jsme už vyhráli dvakrát a letos byla naše škola s Kyticí K. J. Erbena v režii Martina Vokouna zase nejlepší. V soutěži jednotlivců – Fóru přednesu poezie a prózy – ale tak úspěšní nejsme. Laureátky jsme za těch třicet let existence naší školy měli jen dvě: Karolínu Liškovou a Janu Trojanovou. Snad se to v budoucnu opět podaří.

Co považujete za nejdůležitější vlastnosti, které by měli mít budoucí herci/moderátoři?

Výbornou mluvní a pohybovou techniku, chuť na sobě pracovat, vytrvalost, houževnatost a psychickou odolnost.